

Του Γιώργου Μητραλιά

Πριν καν περάσουν δύο 24ωρα από την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων των καταλανικών εκλογών, και να που η Μαδρίτη του Ραχόϊ και των επιγόνων του Φράνκο δείχνει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο τις (άγριες) διαθέσεις της: ο πρόεδρος της Καταλονίας και επικεφαλής του νικηφόρου ψηφοδελτίου «Μαζί για το Ναι» (Junts pel Si) Αρτούρ Μας καθώς και δυο υψηλόβαθμα στελέχη της κυβέρνησής του διώκονται με βαριές κατηγορίες ως υπεύθυνοι για την οργάνωση της περυσινής «παράνομης» Consulta (Δημοψηφίσματος) της 9ης Νοεμβρίου 2014! Συμπέρασμα: Και μόνη αυτή η τόσο εύγλωττη εξέλιξη θα αρκούσε για να διαλύσει κάθε αυταπάτη για τις προθέσεις του καθεστώτος της Μαδρίτης απέναντι σε μια Καταλονία που δείχνει να ασφυκτιά όλο και πιο πολύ μέσα στο Ισπανικό Κράτος. Συμβολική και διόλου τυχαία λοιπόν η απόφαση του κ. Μας να παρουσιαστεί ενώπιον των δικαστών του στις 15 Οκτωβρίου, τη μέρα που ακριβώς πριν από 75 χρόνια, η δικτατορία του Φράνκο εκτελούσε στο λόφο Μοντjuić που δεσπόζει της Βαρκελώνης, αφού πρώτα τον είχε άγρια βασανίσει, τον εθνικό ήρωα εκλεγμένο πρόεδρο της Καταλανικής Δημοκρατίας Lluís Companys, που της είχε παραδώσει η Γκεστάπο. Ο σοσιαλιστής Companys ξεψύχησε φωνάζοντας «Για την Καταλονία»!...

Φυσικά, οι αντιδράσεις στη Βαρκελώνη δεν παρέλειψαν να τονίσουν ότι η κίνηση της Μαδρίτης συνιστά μια νιοστή «δημοκρατική ανωμαλία» και πράξη περιφρόνησης στο καταλανικό λαό, καθώς μάλιστα οι εκλογές της περασμένης Κυριακής είχαν καταδείξει ότι το 59,21% των Καταλανών, που είχαν προσέλθει μαζικότερα παρά ποτέ στις κάλπες (77,5%), τασσόταν υπέρ του δικαιώματος στην αυτοδιάθεσή τους. Πράγματι, αντίθετα με ό,τι γράφτηκε παντού, συμπεριλαμβανομένης και της χώρας μας, είναι εντελώς ανακριβές ότι η πλειοψηφία των Καταλανών ψήφισε κόμματα που τάσσονται κατά της ανεξαρτησίας. Στην πραγματικότητα, τα κόμματα που τάσσονται κατά της ανεξαρτησίας συγκέντρωσαν μόλις το 39,13% των ψήφων, εκείνα που είναι υπέρ αυτής (η συμμαχία του κυβερνώντος νεοφιλελεύθερου κόμματος του πρωθυπουργού Αρτούρ Μας Convergencia Democratica de Catalunya (CDC) και της παραδοσιακής καταλανικής μετριοπαθούς αριστεράς της Esquerra Republicana de Catalunya) το 48%, ενώ το 11,43% πήραν δυο κόμματα που δεν ήταν ούτε υπέρ ούτε κατά, με κυριότερο από τα αυτά τα δυο το συνασπισμό της αριστεράς **Si que es Pot** του Podemos, της καταλανικής Ενωμένης Αριστεράς και των Πρασίνων.

Αυτός ακριβώς ο συνασπισμός ήταν και η μεγάλη απογοήτευση των καταλανικών εκλογών. Ενώ στην αρχή δεν έκρυβε τη φιλοδοξία του να διεκδικήσει ακόμα και τη πρώτη θέση, τελικά ήλθε -ασθμαίνοντας- μόλις τέταρτος, σε ελάχιστη απόσταση από την διαρκώς ανερχόμενη αντικαπιταλιστική και ανεξαρτηστική (1) CUP. **Ήταν ένα αληθινό φιάσκο που έρχεται να επισφραγίσει την καθοδική πορεία του Podemos σε όλο το Ισπανικό Κράτος, καθώς πληρώνει πολύ ακριβά τη δεξιόστροφη και ανακόλουθη πολιτική του ηγέτη του Πάμπλο Ιγκλέσιας.** Στη συγκεκριμένη καταλανική περίπτωση, η επιλογή του διδύμου Π. Ιγκλέσιας - Ι.Ερεχόν να αυτοπροσδιορίζονται (από τον περασμένο Οκτώβριο 2014!) ως «σοσιαλδημοκράτες» συνδυασμένη με την τουλάχιστον κοντόφθαλμη φιλοδοξία τους να εμφανιστούν ως οι κύριοι υπερασπιστές της ενότητας του Ισπανικού

Κράτους απέναντι στις αποσχιστικές τάσεις, έκανε τη συμμαχία Si que Es Pot να χάσει ψήφους προς κάθε κατεύθυνση. Προς τα δεξιά της, στους **Ciutadans** (Πολίτες- κάτι σαν το ελληνικό Ποτάμι), που υπερδιπλασίασαν τη δύναμή τους και αναδείχτηκαν σε αξιωματική αντιπολίτευση καθώς και προς το Σοσιαλιστικό κόμμα (PSC) που περιόρισε τις ζημιές του, και προς τα αριστερά της στη νεαρή αντικαπιταλιστική CUP. Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε και τον άκρατο ηγεμονισμό που επιδεικνύει ο Π. Ιγκλέσιας απέναντι στα κοινωνικά κινήματα, τότε μπορούμε να κατανοήσουμε γιατί το καταλανικό σχήμα που στήριξε δεν είχε καμιά δυναμική και δεν κατόρθωσε να συγκεντρώσει ούτε το ένα τρίτο των ψήφων που είχε συγκεντρώσει πριν από μερικούς μήνες ο -αυθεντικά ενωτικός και κινηματικός- συνασπισμός που έφερε στο δημαρχείο της Βαρκελόνης την Άντα Κολάου...

Γεγονός είναι ότι οι καταλανικές εκλογές επανέφεραν στο προσκήνιο της διεθνούς επικαιρότητας, αλλά και των αριστερών προβληματισμών, το περίφημο «εθνικό ζήτημα» που όσο κι αν περνάν οι αιώνες, δεν λείει να παραδώσει το πνεύμα. Έτσι, ενώ η ηγεσία των Π. Ιγκλέσιας- Ι. Ερεχόν έχασε πανηγυρικά επειδή, μαζί με τη διεθνή Ιερά Συμμαχία των Ραχόϊ-Ολάντ-Κάμερον-Μέρκελ- Γιούνκερ, έπαιξε το χαρτί της ενότητας του Ισπανικού Κράτους, η CUP κέρδισε ακόμα πιο πανηγυρικά, υπερτριπλασιάζοντας τη δύναμή της, επειδή έκανε σημαία και πράξη της τη θέση ότι δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνική απελευθέρωση χωρίς τη χειραφέτηση της Καταλονίας από τον σπανιόλοικο ζυγό! Τι είναι όμως, και τι θέλει αυτή η **CUP (Candidatura d'Unitat Popular)** που ήλθε ξαφνικά να καταλάβει εξ εφόδου το καταλανικό και ισπανικό πολιτικό προσκήνιο καθώς είναι πια ο ρυθμιστής των εξελίξεων που ίσως επηρεάσουν σε σημαντικό βαθμό το παρόν και το μέλλον και των ευρωπαϊκών πολιτικών ισορροπιών;

Ριζωμένη στην καταλανική τοπική αυτοδιοίκηση και στα κοινωνικά κινήματα εδώ και τρεις δεκαετίες, η CUP κάνει την έκπληξη πριν από τρία χρόνια όταν, κατεβαίνοντας για πρώτη φορά, στις βουλευτικές εκλογές, μπαίνει στο Καταλανικό Κοινοβούλιο εκλέγοντας 3 βουλευτές. Κινηματική και αυθεντικά αντιγραφειοκρατική (επιτρέπει στα μέλη της μόνο μια βουλευτική ή άλλη θεσμική θητεία!), η **CUP αυτοορίζεται ως «ανεξαρτηστική, αντικαπιταλιστική, αντιπατριαρχική και οικοσοσιαλιστική οργάνωση»**. Η CUP είναι όμως ταυτόχρονα και υπόδειγμα διεθνιστικής οργάνωσης, και αξίζει να σημειώσουμε τη μεγάλη έμπρακτη ευαισθησία που έχει επιδείξει απέναντι στα δεινά του Τρίτου Κόσμου αλλά και της χώρας μας μια και πρωτοστάτησε π.χ. στις κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στις 596 καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών, ενώ υποστήριξε από την αρχή την Επιτροπή Αλήθειας του Δημόσιου Χρέους καθώς μάλιστα καταγγέλλει η ίδια ως «άνομο» και «παράνομο» το χρέος της Καταλονίας που αφήνουν οι -άκρως διεφθαρμένες- νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις του κ. Μας και των προκατόχων του!

Δεν είναι τυχαίο ότι σημαντικό μέρος των εκλογικών επιτυχιών της CUP οφείλονται στο «ιστορικό» στέλεχος της **David Fernandez**, που αν και ηγέτης ενός πάντα μικρού κόμματος, είναι ο πιο δημοφιλής πολιτικός της Καταλονίας! Ο μόλις 41 ετών D.Fernandez, που σύμφωνα με το καταστατικό της CUP δεν μπορεί πια να είναι βουλευτής, έγινε γνωστός πέρα από την Καταλονία όταν το 2013 σημάδεψε την αρχή του τέλους του Rodrigo Rato, πρώην διευθυντή του ΔΝΤ, πρώην υπουργού Οικονομικών της κυβέρνησης Αθάρ, πρώην προέδρου της αμαρτωλής τράπεζας Bankia και πρώην ανταγωνιστή του Ραχόϊ για τη πρωθυπουργία της Ισπανίας, «εξετάζοντάς» τον με μοναδικό τρόπο στο Κοινοβούλιο της Καταλονίας (2). Απόδειξη της πρωτοφανούς αναγνώρισης του τεράστιου κύρους και της ηθικής ακεραιότητας του Fernandez είναι και το γεγονός ότι προεδρεύει εδώ και μήνες της κοινοβουλευτικής επιτροπής που διερευνά -και ήδη αποκαλύπτει- το μεγαλύτερο σκάνδαλο της σύγχρονης Καταλονίας, δηλαδή τη διαφθορά της οικογένειας του «εθνάρχη» Jordi Pujol που κυβέρνησε την Καταλονία επί 35 χρόνια και του οποίου διάδοχος είναι ο σημερινός πρωθυπουργός Αρτούρ Μας...

Στις αμέσως επόμενες μέρες και βδομάδες, η CUP καλείται να δικαιολογήσει το κύρος της, αλλά και το ηθικό πλεονέκτημα που της έχει εξασφαλίσει το γεγονός ότι κάνει πράξη ό,τι υπόσχεται, με τη στάση που θα κρατήσει απέναντι τόσο στη κυβέρνηση Ραχόϊ της Μαδρίτης, όσο και στη κυβέρνηση Μας της Βαρκελόνης. Έχοντας ήδη εκφράσει την απερίφραστη αλληλεγγύη της στον Αρτούρ Μας για τη δίωξη που υφίσταται ως οργανωτής της περυσινής «παράνομης» Consulta, η **CUP αρνείται εξίσου απερίφραστα να τον ψηφίσει για να συνεχίσει να είναι πρωθυπουργός της Καταλονίας, με το ακλόνητο επιχείρημα ότι δεν πρόκειται ποτέ να ψηφίσει κάποιον που κόβει μισθούς και συντάξεις, πετσοκόβει το Κράτος Πρόνοιας και πληρώνει αδιαμαρτύρητα ένα άνομο χρέος.** Με άλλα λόγια, που εφαρμόζει νεοφιλελεύθερες πολιτικές λιτότητας. Και επειδή οι 10 βουλευτές της CUP είναι εκείνοι ακριβώς που λείπουν από τον κ. Μας και το κόμμα του όχι μόνο για να παραμείνουν στην εξουσία... αλλά και για να τα βρουν παρασκηνακά με το καθεστώς της Μαδρίτης, η συνέχεια των εξελίξεων υπόσχεται να είναι συναρπαστική καθώς η μικρή CUP έχει ήδη ανατρέψει ισορροπίες πολλών δεκαετιών και απειλεί να φέρει τα πάνω κάτω. Τόσο στη Καταλονία, όσο και στο Ισπανικό Κράτος και ίσως και πέρα από αυτό...

Σημειώσεις

(1). Το σύνολο του ελληνικού τύπου χαρακτηρίζει κακώς την CUP «αυτονομιστική», την ώρα που η Καταλονία, όπως εξάλλου και οι άλλες... «Αυτονομίες» (αυτόνομες περιοχές) του Ισπανικού Κράτους, είναι ήδη... αυτόνομες. Φυσικά, η CUP αγωνίζεται όχι για την ήδη ισχύουσα αυτονομία, αλλά για την ανεξαρτησία της Καταλονίας. Ωρα λοιπόν να εισαχθεί και στη γλώσσα μας ο όρος «ανεξαρτηστικός/η» έστω κι αν στην αρχή μπορεί να ακούγεται κάπως περίεργα...

(2). Βλέπε το σχετικό βίντεο: <http://www.contra-xreos.gr/arthra/809-2015-04-17-dnt-rodrido-rato.html>

Πηγή: [contra-xreos.gr](http://www.contra-xreos.gr)